

ZA RAZVEDRILO

Dobro povedal. V vlaku sta se vozila neki častnik in jud. Peljali so se mimo visoke gore, na kateri ni nič rastlo. Jud je vprašal: »Zakaj neki ne raste nič na visoki gori?« — Častnik, ki se ni hotel z njim razgovarjati, je dejal: »Neki jud je nekoč gori pljunil, od tedaj nič več ne zraste!« — Peljali so se dalje. Častnik je vzel kapo z glave in zabliščala se je lepa pleša. Jud je vstal in spoštljivo rekel: »Gospod, ali je tudi vam na glavo kak jud pljunil, da nič več ne — zraste?«

Babica je imela čudno navado, kako je blago merila. Ni rabila nobenega metra, ampak en konec blaga je držala k nosu in potem iztegnila roko, kar je dalo gotovo dolžino. Nekega dne pridrvi mala nečakinja z nekim trakom in reče: »Stara mama, daj enkrat poduhati, kako dolg je ta trak!«

Lahka volitev. Sodnik: »Obsojeni ste na štiri dni zavora ali 20 Din, kaj vam je ljubše?« — Obtoženec: »Prosim torej za 20 Din!«

»Kaj pa ti je, da si tako nataknen?« vpraša zdravnik tovariša zravnika. »I. kaj ne bom,« odvrne tovariš. »Več kot pol leta sem zdravil nekega pacienta za rumenico, a še le danes sem zvedel da je — Kitajec!«

Ni šel mimo. Žena očita možu, ki pride pijan domov: »Za vse race! Kako si se ga — kaj mi nisi obljubil, da ne pojdeš mimo nobene gostilne?« Mož: »Obljubil in izpolnil; nisem šel mimo nobene gostilne.«

O, nič posebnega. A.: »Kaj pa ti je prijatelj, da si tako neznansko obvezan?« — B.: »O, nič posebnega, ženka sem svoje mnenje povedal.«

A.: »V tem kupeju se ne kadi!« — B.: »Kaj, jaz kadim?« — A.: »Ali vi, gospod, držite vendar pipo v ustih.« — B.: »Ali to kaj dokazuje? Jaz držim tudi noge v čevljih, pa ne grem.«

Ni mojstrsko delo. Nek delavec se je oženil, vzel pa je grdo vdovo. Ko pride zopet na delo, ga vpraša njegov delovodja: »No, Tom, čul sem, da si se oženil. Kakšno ženico pa si dobil?« — »O, gospod,« odgovori Tom, »sicer je božje delo, trditi pa ne morem, da bi bilo njegovo mojstrsko delo!«

Na smrtni postelji. Dva soseda sta bila zelo sprta. Pa je eden zbolel, da so se ball, da bo umrl. Domači duhovnik ga le končno pregovori, da se s sosedom spravi. Poklicali so torej soseda. Zdaj sta si lepo roke podala. Bolnik je rekel: »Naj bo, ti pa vse odpuščam, saj vidiš, kako sem slab.« Ko pa je prišel sosed do vrat, se je bolnik v postelji dvignil in mu zaklical: »Veš, ti, če ozdravim, tedaj se pa le pripravi!«

Konj bi rad bil. Janezek reče svojemu tovarišu: »Jaz bi bil zelo rad konj!« — »Pa zakaj?« — Janezek: »Zato, da mi ne bo učitelj vedno rekel v šoli, da sem osel!«

Nek starček je želel napraviti svoj testament. Ko ga je advokat vprašal: —

Milo ELIDA Favorit

»Kako je ime vaši ženi,« je resnobno odvrnil. »Prav zares se ne spominjam, kako ji je ime. Skora 40 let živiva v zakonu, pa sem ji vedno dejal: moja stara.«

V restavraciji: »Pri oni mizi obedujejo tajni svetnik Medved, trgovski minister Lev in ministrski predsednik Volk. Ne upam si blizu...« — »Zakaj ne?« — »Pomislite! Same tako nevarne zveri in jaz sem — Zajec!«

Peti marec se bliža.

Kaj pa bo takrat? Takrat bo potekel rok za naročanje Mohorjevih knjig. — Prepričani smo, da so naši bravci po večini obnovili naročnino. Če bi pa kdo tega še ne bil storil, naj nikar ne odlašaja več. Saj bo dobil za teh 20 Din, ki jih bo sedaj plačal, v jeseni kar 6 knjig. Ali bi ne bilo škoda, če bi človek zamudil tako lepo priliko?

Prosimo tudi vse tiste, ki jim bodo prišle te vrstice v roke, naj pokažejo lanske Mohorjeve knjige svojim znancem, ki še niso Mohorjani. Vemo namreč, da mnogi ljudje samo radi tega

niso vpisani v Mohorjevo družbo, ker jih nikdo ni na to pravočasno opozoril. Naša želja je, da naj bi Mohorjeva knjiga družila vse Slovence med seboj, pa najsi so še tako raztreseni po svetu. Morebiti imaš tudi ti kako sorodnico v Zagrebu ali v Beogradu, kakega sorodnika v Nemčiji ali v Ameriki? Narочи še zanj Mohorjeve knjige, pa mu jih v jeseni pošlji, in videl boš, kako bo tega vesel. Saj stoje po svoji vsebini sedaj Mohorjeve knjige tako visoko, da se lahko uspešno merijo z Mohorjevo knjigo v njenih najboljših časih. Lahko rečemo: po kakovosti knjig Mohorjeva družba ni še nikdar stala tako visoko, kakor stoji sedaj pod uredniškim vodstvom pisatelja Finžgarja, enega najodličnejših pisateljev, kar smo jih Slovenci kdaj imeli.

Čez pičlo leto dni (dne 9. februarja 1931) bo praznoval urednik Mohorjevih knjig svojo šestdesetletnico. Ali bi ne bilo umestno, da bi mu tokrat tudi Mohorjani na kak način čestitali? Najlepša čestitka bi bila ta., da bi takrat Mohorjeva družba štela 60.000 udov. Ali bo to šlo? Dobrih 6000 novih udov bi bilo treba pridobiti. Poskusimo!